

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci žalobce **L. K.**, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení** se sídlem Praha 5, Křížová 25, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 8.12.2014 o **starobním důchodu**,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 8.12.2014 č.j. X žalovaná Česká správa sociálního zabezpečení částečně změnila své rozhodnutí ze dne 15.9.2014 tak, že se adresa žalobce „nám. T.G.M. 359, H.“ mění na „č.p. 359 H.“ a ve zbytku toto rozhodnutí potvrdila. Tímto rozhodnutím přiznala žalobci od 10.6.2014 starobní důchod ve výši 6.640,- Kč měsíčně podle ust. § 31 zákona č. 155/1995 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Žalobce proti shora uvedenému rozhodnutí podal včasnou žalobou, ve které namítal, že žalovaná ve svém rozhodnutí nedostatečně odůvodnila závěr, „proč mu zamítá uznat jeho námitku na přiznání důchodu dle § 74 zákona č. 155/1995 Sb.“. Má odpracováno 17 let v I. kategorii a celkovou délku odpracovaných let 35. Žalobce má za to, že splňuje podmínky pro odchod do důchodu v 55 letech. Žalobce zjistil, že Ústavní soud vydal v obdobných případech své nálezy, jako např. nález sp. zn. I.ÚS 1415/10 ze dne 23.8.2010, kde se poukazuje zejména na diskriminační a nerovné posuzování jednotlivých případů ze strany žalované a tím dochází k porušování čl. I. Listiny základních práv a svobod, zásady rovnosti.

Žalovaná navrhovala zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Krajský soud provedl důkaz napadeným rozhodnutím žalované ze dne 8.12.2014 č.j. X a připojeným dávkovým spisem žalobce a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. V řízení o žalobě žalobce přitom krajský soud vycházel z ust. § 65 a násl. soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době vydání napadeného rozhodnutí (ust. § 75 s.ř.s.).

Z dávkového spisu žalobce zjistil krajský soud následující skutečnosti:

- ze žádosti o starobní důchod před dosažením důchodového věku, že žalobce dne 7.4.2014 požádal o tento důchod prostřednictvím Okresní správy sociálního zabezpečení ve Vsetíně a požadoval jeho přiznání od 4.5.2014;
- z rozhodnutí žalované č. I. ze dne 15.9.2014, že tímto rozhodnutím žalovaná přiznala žalobci od 10.6.2014 starobní důchod podle ust. § 31 zákona č. 155/1995 Sb., ve znění pozdějších předpisů, ve výši 6.640,- Kč. V odůvodnění tohoto rozhodnutí je uveden způsob výpočtu výše starobního důchodu žalobce – základní výměra důchodu 2.340,- Kč měsíčně, procentní výměra tohoto důchodu odpovídající 34 rokům pojištění, tj. 6.245,- Kč, snížení procentní výměry za dobu od přiznání důchodu do dosažení důchodového věku, po kterém činí výše procentní výměry 4.300,- Kč;
- z námitek žalobce podaných u OSSZ ve Vsetíně dne 9.10.2014, že žalobce je podal proti rozhodnutí o přiznání starobního důchodu ze dne 15.9.2014. V nich žalobce uvedl, že žádá, aby jeho žádost posuzovala žalovaná podle § 71 a § 74 zákona o důchodovém pojištění, má odpracovanou dostatečnou dobu pro to, aby mu byl „započítán důchodový věk podle I. kategorie, tedy má nárok na starobní důchod v plné výši a s dobou od 55 let věku“. V I. kategorii má odpracováno celkem 17 let. Domáhá se řádného starobního důchodu „dle započítaného důchodového věku s ohledem na odpracované roky v I. kategorii“ a tedy nesouhlasí s rozhodnutím o předčasném starobním důchodu;
- z osobního listu důchodového pojištění, že žalobce má v I. kategorii vykázánu dobu od 3.4.1973 do 28.3.1975, od 1.12.1976 do 31.12.1985, od 1.1.1986 do 31.12.1991 a od 1.1.1992 do 31.3.1992.

Podle ust. § 74 zákona č. 155/1995 Sb., ve znění pozdějších předpisů, nároky na snížení věkové hranice pro vznik nároku na starobní důchod podle předpisů platných před 1. lednem 1996 po odpracování stanové doby zaměstnání v I. pracovní kategorii nebo v I. (II.) kategorií funkcí zůstávají zachovány do 31. prosince 2018. Snížená věková hranice pro vznik nároku na starobní důchod se přitom považuje pro účely tohoto zákona za důchodový věk.

Podle ust. § 14 odst. 4 zákona č. 100/1988 Sb., ve znění účinném do 31.12.1995 jako zaměstnání zařazená do I. (II.) pracovní kategorie se za dobu před 1.1.1993 hodnotí služba vojáků z povolání (§ 129) zařazená do I. (II.) kategorie funkcí, nevznikl-li nárok na důchod podle části páté tohoto zákona. Služba zařazená do I. kategorie funkcí se v těchto případech hodnotí jako zaměstnání I. pracovní kategorie uvedená v § 14 odst. 2 písm. b) až h).

Podle ust. § 174 odst. 1 téhož zákona občan, který vykonával před 1.1.1993 zaměstnání v I. pracovní kategorie, popř. službu I. nebo II. kategorie funkcí, má po 31.12.1992 nárok na starobní důchod též, jestliže byl zaměstnán nejméně 25 roků a dosáhl věku a délky zaměstnání v preferovaných kategoriích v tomto ustanovení dále uvedených. Podle odst. 2 téhož ustanovení podmínkou vzniku nároku na starobní důchod podle odst. 1 je, že zaměstnání I. pracovní kategorie nebo služba I. nebo II. kategorie funkcí trvaly ke dni 31.12.1992; za zaměstnání se pro tyto účely považují i náhradní doby a doby uvedené v § 5 odst. 1 a v § 6 odst. 1 nařízení vlády Československé socialistické republiky č. 117/1988 Sb.

Žalobce ve své žalobě především namítal, že žalovaná se v odůvodnění rozhodnutí o jeho námitkách nevypořádala s důvody, pro které mu nebyl přiznán starobní důchod podle ust. § 74 zákona č. 155/1995 Sb. v platném znění. S touto žalobní námitkou krajský soud nesouhlasí, neboť v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaná citovala veškerá shora uvedená zákonná ustanovení a srozumitelným způsobem zdůvodnila, proč žalobci nevznikl nárok na starobní důchod s přihlédnutím k ust. § 174 odst. 1 zákona č. 100/1988 Sb. o sociálním zabezpečení, ve znění účinném do 31.12.1995. V odstavci druhém tohoto ustanovení totiž byla uzákoněna podmínka vzniku nároku na starobní důchod při snížené věkové hranici a to, že zaměstnání I. pracovní kategorie nebo služba I. nebo II. kategorie funkcí trvaly ke dni 31.12.1992. Smyslem tohoto zákonného ustanovení bylo a doposud je zmírnění sociálních důsledků zrušení pracovních kategorií, tedy zvláštní úpravou věkové hranice pro odchod do starobního důchodu pro občany, kteří odpracovali ve zrušených preferovaných zaměstnáních velmi dlouhou dobu, a kterým zrušení tohoto právního institutu znemožnilo získat plný nárok na starobní důchod podle ust. § 21 citovaného zákona. Je nesporné, že žalobce, což potvrzuje i jeho osobní list důchodového pojištění, odpracoval službu v preferované kategorii I. celkem 17 roků, nicméně službu v této preferované kategorii ukončil dne 30.3.1992. Žalobce tak nesplňuje výše uvedenou podmínku vzniku nároku na starobní důchod při snížené věkové hranici, neboť výkon této služby netrval do 31.12.1992. Žalovaná proto nepochybila, když svým rozhodnutím nepřisvědčila námitkám žalobce proti

rozhodnutí ze dne 15.9.2014, kterým mu přiznala starobní důchod podle ust. § 31 zákona č. 155/1995 Sb. v platném znění a nikoliv starobní důchod s přihlédnutím k ust. § 74 téhož zákona.

Krajský soud podotýká, že žalobcem poukazovaný nález Ústavního soudu I.ÚS 1415/10 je na jeho případ zcela nepřiléhavý, neboť v tomto nálezu je řešen problém dokazování skutečně vykonávané práce v podzemí ve vztahu k předpisům o sociálním zabezpečení. Závěrem své žaloby vytýkal žalobce žalované, že porušila čl. I. Listiny základních práv a svobod. Podle tohoto článku jsou lidé svobodní a rovni v důstojnosti i v právech. Základní práva a svobody jsou nezadatelné, nezcizitelné, nepromlčitelné a nezrušitelné. Jestliže žalovaná v daném případě respektovala zákon a správně podle něj rozhodla, nemohla tím porušit uvedený článek Listiny.

Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud žalobu žalobce shledal jako nedůvodnou, a proto ji v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v řízení úspěch neměl a žalovaná na jejich náhradu nemá ze zákona právo (ust. § 60 odst. 2 s.ř.s. a ust. § 118d zákona č. 582/1991 Sb. v platném znění).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to písemně, ve dvojím vyhotovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

V Ostravě dne 7. května 2015

JUDr. Petr Indráček
samosoudce